

Zločin na Olajnici u Vukovaru

Izvještaji s glavne rasprave

3. lipnja 2013. godine – otvaranje glavne rasprave, utvrđivanje istovjetnosti optuženika, čitanje optužnice, uvodni govori, dokazni postupak

Nazočni: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači monitoring tima Centra za mir Osijek

Predsjednik Vijeća otvorio je zasjedanje, objavio predmet rasprave i sastav vijeća, te utvrdio da su ispunjeni zakonski uvjeti za održavanje ročišta za glavnu raspravu.

Utvrđena je istovjetnost opt. Milana Đekića. Suglasno odredbi čl. 413. st. 2. ZKP-a. Suglasno odredbi čl. 293. st.1. ZKP-a, optuženiku je dostavljena pismena pouka o pravima. Optuženik je izjavio da je primio i razumio pouku.

Suglasno odredbi čl. 415. st.1. ZKP-a rasprava je započela čitanjem optužnice ŽDO-a iz Osijeka br. K-DO-88/12 od 18. veljače 2013. godine. Nakon toga, suglasno odredbi čl. 415. st.2. ZKP-a, optuženik je pozvan očitovati se je li razumio optužnicu. Optuženik je predao u spis pismeno očitovanje o postupanjima kod pokretanja ovog kaznenog postupka. Iz toga je Vijeće zaključilo da se optuženik ne smatra krivim.

Suglasno odredbi čl. 417. st. 1. ZKP-a stranke su održale uvodne govore. Zastupnik optužbe ostao je kod navoda koje je iznio na pripremnom ročištu održanom dana 29. travnja 2013. godine (pripremno ročište je zatvoreno za javnost). Branitelj je ostao kod navoda koje je iznio na pripremnom ročištu. Napomenuo je da će svjedoci biti unakrsno ispitivani, čime će dokazati alibi njegova branjenika. Predložio je da se pregleda audio-video zapis sa VHS kasete, te ja zadržao pravo da, ukoliko tijekom ispitivanja bude saznanja o novim dokazima za koje obrana u ovom trenutku ne zna, isti budu predloženi i izvedeni pred raspravnim vijećem.

Vještak dr. Anto Blažanović

Izjavio je da ne poznaje oštećenika Aleksandra Labu. Po nalogu ŽDO iz Vukovara određen je za vještaka. U svom nalazu i mišljenju dao je odgovore vezane uz vrste ozljeda utvrđenih kod oštećenika te način na koji su nastale. Naveo je u koje materijalne dokaze je izvršio uvid. Iz dokumentacije je razvidno da je tijelo pokojnog Aleksandra Labe bilo prvobitno pokopano u masovnoj grobnici na petrovačkoj cesti (ukupno 36 tijela). Ekshumirano je iz te grobnice i pregledano na bivšoj ciglani u Vukovaru te je pokopano u masovnu grobnicu na Novom groblju u Vukovaru (protokol od 4. prosinca 1991. godine). Tijelo je ekshumirano 1998. godine iz masovne grobnice na Novom groblju u Vukovaru.

Vještak je rekao da su kod Aleksandra Labe utvrđene strijelne rane glave, koje su karakterizirane kao teške tjelesne povrede sa smrtnim ishodom, nanesene automatskim oružjem rafalom ili pojedinačnom paljbom. Radi se o dvije strijelne rane glave, te rani na vratu, s prednje strane. Osim tih povreda utvrđene su povrede u regiji prepona i skrotuma. Oštećenik i osoba koja je pucala stajali su sučelice (okrenuti licem u lice). Povrede glave i vrata bile su takve da je nastupila trenutna smrt.

Svjedokinja Jasminka Jurić

Poznaje ošt. Aleksandra Labu s Olajnice, gdje je bila s petero djece u skloništu nakon što je došla iz Borova Naselja. Dana 19. studenoga 1991. godine, nakon pada grada, svi su morali

izaći iz skloništa. Na ulazu u sklonište formirana je kolona. Hrvati su išli na jednu, Srbi na drugu stranu. Večer prije toga Aleksandar Laba je iz goruće kuće izvukao dvije žene, Nadu i Jelku. Te večeri je bio u odori. Na dan pada grada bio je u civilnoj odjeći. Na nogama je imao vojničke čizme.

Iz skloništa su izašli oko 9,00 sati. Svjedokinja nije vidjela kada su izdvojili Aleksandra Labu iz kolone. Ona i njezina djeca, njezina sestra, šogor i njihova djeca bili su na kraju kolone. Njihova grupa je zaostala i krenula je prema bivšoj „Nami“. Na putu su vidjeli tenkove, pripadnike paravojskih formacija u odorama, pripadnike bivše JNA. Svjedokinja je rekla da je žena imenom Jelka rekla da je Aleksandar Laba ustaša iz Njemačke. Nakon toga pripadnici paravojskih formacija su ga izdvojili iz kolone, ostali ljudi u koloni morali su se kretati dalje. Svjedokinja je ošt. Aleksandra Labu vidjela ponovo kod bivšeg „SDK“, kod jednog transportera. Sa oštećenikom su išli petorica pripadnika paravojskih snaga: dvojica s jedne, dvojica s druge strane, a jedan je hodao iza njih. Vodili su ga iz smjera tržnice prema Drvenoj pijaci (trg u Vukovaru). Čula je da je Aleksandar Laba rekao: „Ljudi, ja ništa nisam kriv“. Osoba koja je išla iza Aleksandra Labe pucala je u njegova leđa. Ispucala je cijeli spremnik. Svjedokinja je bila od toga mjesta udaljena dva metra. Čula je jednu osobu koja se grohotom smijala i rekla: „Sklonite tog kera“, na što su dvojica pripadnika paravojskih formacija uzeli Aleksandra Labu za noge i bacili ga u jednu zgradu kroz otvor koji je načinila granata. Svjedokinja nije poznavala osobu koja je pucala u Aleksandra Labu.

Svjedokinja je u jesen 2003. godine, kroz izlog „Konzuma“ vidjela osobu koje se njezina kćerka Željka bojala i žalila se da joj ta osoba prijeti odvođenjem u Srbiju. Da bi je zaštitila obratila se za pomoć policiji u Vukovaru, no pomoć je izostala. Nakon toga otišla je u policiju u Vinkovce. Nakon nekog vremena sjetila se da joj je ta osoba poznata. U njemu je prepoznala osobu koja je ubila Aleksandra Labu. Prijavila je to policiji u Vinkovce, nakon čega su policajci došli kod svjedokinje kući. Pokazali su joj 250 fotografija, među kojima je prepoznala osobu koju pamti kao ubojicu Aleksandra Labu.

Tijekom davanja iskaza svjedokinja se okrenula prema opt. Milanu Đekiću i rekla: „Da, to je ta osoba koja je pucala u Laba“.

Svjedokinja je rekla da je njezina kćerka Željka povratkom u Vukovar, 2002. godine, krenula u srednju školu u Vinkovce. Svjedokinja je tada živjela s nevjenčanim suprugom, čija je kćerka iz ranijeg braka išla u isto vrijeme u drugu školu u Vinkovce, ali istim autobusom. Između njihovih kćerki nastao je sukob, koji su pokušavali riješiti mirmo. Upravo od suprugove kćerke svjedokinja je čula da je njezina majka u dobrim odnosima s Milanom Đekićem.

Optuženik je prigovorio iskazu svjedokinje u cijelosti, osporavajući njegovu vjerodostojnost.

Vještak dr. Berislav Pašalić

Po nalogu ŽDO iz Vukovara određen je za vještaka. U svom nalazu i mišljenju dao je odgovore vezane uz ubrojivost i raspravnu sposobnost opt. Milana Đekića.

Vještak je rekao da je pregledao materijalne dokaze, pokušao razgovarati sa optuženikom. Dana 5. siječnja 2013. godine bio je u kaznionici u Lepoglavi kod optuženika. No, već od vrata je optuženik počeo verbalno napadati, nije želio dopustiti pregled, govorio je da će izvijestiti Europsku uniju, ... Vještak je pregledao i snimku od 29. studenoga 2011. godine, snimljenu u prostorijama ŽDO iz Vukovara. Gledao je optuženikove reakcije na današnjem ročištu. Njegove današnje reakcije mirmije su nego kod ispitivanja u tužiteljstvu.

Vještak je rekao da je optuženik „u potpunosti svjestan zbog čega se tu nalazi, što mu se stavlja na teret i koji su to dijelovi iskaza svjedokinje koji ga procesno dovode u vrlo

nepovoljan položaj, te da pokušava uvjetno rečeno pronaći nelogičnosti u tom iskazu. Spomenuto govori da su njegove intelektualne sposobnosti dovoljne za sudjelovanje na raspravi. Što se tiče njegovog emocionalnog stanja ono je slično kao i prilikom ispitivanja 29. studenoga 2011. godine i 5. siječnja 2013. godine, ali se znatno više kontrolira, suzdržan je i s puno više poštovanja suda nego što je to bilo u prva dva slučaja.¹

Vještak je rekao da uvidom u stanje optuženika, uvidom u njegovo ponašanje tijekom ispitivanja 29. studenoga 2011. godine, uvidom u opise sanja drugih psihijatara i liječnika, uvidom u medicinsku dokumentaciju, nije stekao uvjerenje da se kod optuženika radi o psihotičnom poremećaju, već „sam nedvojbeno utvrdio da je riječ o disocijalnom poremećaju osobnosti koja u određenim nepovoljnim uvjetima sukladno svojoj inteligenciji i životnom iskustvu pokušava pronaći izlaz iz situacije.“²

Svjedok Branislav Stjepanović

Živi u Veri, gdje je bio i 1991. godine. Poznaje Nenada Rakočevića, koji je rođen u Veri. U studenom 1991. godine, za vrijeme opsade Vukovara, nije znao gdje se nalazi Nenad Rakočević. Nakon pada Vukovara Nenad Rakočević je došao u Veru, danas živi u Engleskoj, kamo je otišao 1997. ili 1998. godine. Prije nekog vremena na internetu je objavljena vijest u kojoj Petar Janjić zvani „Tromblon“ govori da je Nenad Rakočević bio pripadnik HV-a.

Svjedok poznaje opt. Milana Đekića od ranije. Vidao ga je u Veri, Vukovaru, u Borovu. S optuženikom je znanac.

Svjedok oštećenik Mihajlo Laba (otac oštećenog Aleksandra Laba)

U kritično vrijeme nije poznao optuženika, iako je za to ime i prezime čuo, jer je bio oženjen osobom koju je svjedok oštećenik poznao. Kritičnog dana, 19. studenoga 1991. godine, svjedok je sa suprugom, kćerkom i sinom izašao iz skloništa na Olajnici. Svjedoka su izveli iz kolone i tražili da pokaže što nosi u torbi. Nakon pregleda torbe pustili su ga da nastavi s ostalima prema Drvenoj pijaci.

Svjedok je rekao da su njegova sina izdvojili iz kolone na Olajnici, kod autobusne stanice. Za izdvajanje sina čuo je od kćerke Sandre, s kojom je Aleksandar išao iz skloništa. Osobno nije vidio izdvajanje. Nije mu poznato tko je izdvojio njegova sina niti gdje su ga odveli. Kolona je morala nastaviti hodati dalje. Svjedok je bio odveden na Velepromet, potom u logor u Sremsku Mitrovicu. Nakon povratka iz logora tražio je sina, no nitko nije znao gdje je. U Zagrebu je naišao na osobu imenom Slavko, čije prezime ne zna. Ta osoba mu je rekla da je njegov sin ubijen. Poslije je saznao od Jasminke Jurić, Željke Jurić Mitrović i Mije Mijatovića da je njegov sin ubijen. Jasminku Jurić svjedok je upoznao u skloništu, gdje je bila sa svojom djecom.

Svjedokinja Ivanka Valter

Ne poznaje opt. Milana Đekića. Sa obitelji Laba bila je susjeda na Mitnici. Dana 19. studenoga 1991. godine bila je u skloništu na Olajnici. Kada su izašli iz skloništa krenula je kolona. Vidjela je mladića koji je izdvojio Aleksandra Laba i odveo ga na stranu. Nije vidjela gdje ga je odveo, jer se u koloni morala kretati naprijed prema Drvenoj pijaci. Osoba koja je izdvojila Aleksandra Laba bila je crnomanjasta. Svjedokinja se ne sjeća što je ta osoba imala

¹ Zapisnik s glavne rasprave Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-5/2013, od 3. lipnja 2013. godine, str. 6.

² Zapisnik s glavne rasprave Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-5/2013, od 3. lipnja 2013. godine, str. 6.

na sebi. Nije poznavala tu osobu. Čula je da je Aleksandar Laba ubijen kod jednog frizerskog salona.

Svjedok Mijo Mijatović

Ne poznaje opt. Milana Đekića. Kritičnog dana nalazio se sa suprugom i djecom u skloništu na Olajnici. Prije toga je bio ranjen u nogu i teško se kretao. Kada su morali izaći iz skloništa nosio je mlađe dijete u naručju. Svjedoka su zaustavila dva vojnika kod ljekarne. Jadan ga je htio pretesti, no drugi je rekao da ga pusti. Svjedok je uspio sa djetetom krenuti za kolonom, iako je zaostao za njima i u kretanju ih je polako sustizao. Bojao se za sigurnost djeteta i za svoju sigurnost. Kako je išao iza kolone čuo je viku: „Ubijte ga, ubijte, to je ustaša iz Njemačke“. Svjedok ne zna tko je ubio Aleksandra Laba. Čuo je da je pucano rafalno, cijeli spremnik je ispucan. Vidio je kako njegovo mrtvo tijelo vuku za noge i ubacuju u otvor u zidu, koji je načinila granata. Svjedok je čuo priču da su Aleksandra Laba izdale žene kojima je prethodnog dana pomogao izaći iz zapaljena objekta, ali to je samo čuo, nije vidio.

Svjedokinja Nada Mijatović

Ponat joj je opt. Milan Đekić. Godine 1991. živjela je sa suprugom i djecom u Maloj ulici, na Milovom brdu (predio Vukovara). Kritičnog dana nalazila se sa suprugom, djecom, sestrom i njezinom djecom, kumom i drugim ljudima u skloništu na Olajnici. Svi su morali izaći iz skloništa. Zna da je u Negoslavicima, na pregovorima predstavnika bivše JNA i zapovjednika hrvatske vojske dogovoreno da onaj tko želi ići u ostatak Hrvatske ide prema bolnici, a onaj tko želi ostati ide na drugu stranu. Svjedokinja i njezina obitelj, njezina sestra sa djecom, izašli su zadnji iz skloništa. Pripadnik paravojnih formacija zaustavio je njezina supruga koji je nosio njihovo mlađe dijete. No, nakon nekog vremena vidjela je da su supruga pustili i da on sustiže kolonu. Na udaljenosti od 50m od ljekarne, prema SDK, svjedokinja je vidjela da vode Aleksandra Laba. Bio je u bijeloj majici kratkih rukava, u rukama je nosio kožnu jaknu. Držao je ruke u zraku. Okrenuo se dvojici naoružanih pripadnika paravojnih formacija. Jedan od njih ispalio je cijeli spremnik metaka u Aleksandra Laba. Udaljenost osobe koja je pucala u Aleksandra bila je, možda, 2m.

Svjedokinja Maja Šegavac

Ne poznaje opt. Milana Đekića. U studenom 1991. godine bila je sa roditeljima, bratom, bakama u skloništu na Olajnici. Aleksandar Laba bio je njezin dečko. Tijekom izlaska iz skloništa, u koloni, Aleksandar je bio u blizini. Vidjela je kada su izdvojili Aleksandra iz kolone, grubo je bio odvojen. Odveden je prema Vuki. Osoba koja je izdvojila Aleksandra je bila gruba, neugodna osoba. Bio je naoružan, vukao je Aleksandra iz kolone. Osoba je bila u dobi oko 30 godina. Više nikada nije vidjela Aleksandra Laba. Čula je da je odveden na križanje, kod dispanzera, da je tu ubijen. Policajci iz Pule su bili kod svjedokinje. Pokazali su joj nekoliko fotografija i pitali je da li prepoznaje nekoga sa tih fotografija. Svjedokinja nikoga nije prepoznala.

Svjedokinja Željka Jurić Mitrović ³

U kritično vrijeme je imala 6 godina, ali se sjeća boravka u skloništu, kao i ubojstva Aleksandra Laba. Dok su se kretali u koloni na svaka tri metra su bili vojnici s velikim puškama. U koloni je bio i Aleksandar Laba i tada je jedna žena uperila prst u njega, nakon čega su ga izdvojili iz kolone. Aleksandar Laba je govorio da nije kriv. Netko je pucao u njega, nakon čega je mrtvo tijelo Aleksandra Laba palo pred njihove noge. - *svjedokinja je posljednje riječi rekla kroz plač*

³ Svjedokinja je kao djevojčica snimljena nakon pada Vukovara. Snimka djevojčice plavom kaputiću koja uplakana hoda u koloni jedna je od najpoznatijih i najprikazivanijih snimki pada Vukovara.

Svjedokinja je rekla da je ovakav iskaz davala i pred policijskim službenicima, no do današnjeg ročišta nitko je nije pozivao dati iskaz.

Rekla je da neposredni kontakt s opt. Milanom Đekićem nije imala. Poznaje ga, jer joj je on prijetio da će je odvesti u Srbiju. Pratio ju je dok je išla u srednju školu u Vinkovce. Svjedokinja je rekla da je kćerka njezina očuha išla sa njom u Vinkovce u školu. Misli da je kćerka njezina očuha poznavala opt. Milana Đekića, da ga je ona pozvala da joj prijete i prati je. Svjedokinja je o svemu izvijestila majku, koja ju je pokušala zaštititi. Par dana nakon što je u „Konzumu“ pokazala majci optuženika, majka je pitala zna li tko je on, rekavši joj da je to osoba koja je ubila Aleksandra Laba.

Svjedokinja Sandra Laba, sestra ubijenog Aleksandra Laba

Ne poznaje opt. Milana Đekića. U kritično vrijeme bila je sa roditeljima, bratom Aleksandrom, njegovom djevojkom Majom Smrek, u skloništu na Olajnici. Kada su izašli iz skloništa krenuli su u koloni prema Drvenoj pijaci. Čula je da četnici pjevaju četničke pjesme. Dvije žene pokazale su na njezina brata rekavši da je to „ustaški plaćenik iz Njemačke“. Nakon toga su izdvojili njezina brata iz kolone. Više se ne sjeća je li to bilo prije ili nakon mosta na Vuki, u pravcu centra grada. Svjedokinja je od straha potrčala, bila je u šoku. Više ga nikada nije vidjela. Svjedokinja je tada bila u dobi od 15 godina.

Svjedokinja Anica Okreša

Poznaje Jasminku Jurić i njezinu kćerku Željku Jurić Mitrović od rata. Zna da je Jasminka Jurić živjela sa njezinim bivšim suprugom. Svjedokinjina kćerka Mirela putovala je svaki drugi tjedan istim autobusom za Vinkovce sa Željkom Jurić. Mirela je krenula u srednju školu 2002. godine, a svjedokinja je sljedeće godine krenula u Zagrebu na fakultet. U Zagrebu je boravila od 2003. do 2006. godine. Svjedokinja je više puta rekla da ne poznaje opt. Milana Đekića. Čula je da su Jasminka Jurić i Željka Jurić Mitrović pred djelatnicima Centra za socijalnu skrb u Vukovaru izjavljivale da je svjedokinja živjela sa Milanom Đekićem. Podaci o tome nalaze se u Centru za socijalnu skrb u Vukovaru. Rekla je da su njezin bivši suprug i Jasminka Jurić pravili probleme njoj i njezinoj obitelji dok je boravila u Zagrebu, stoga je morala ići u Centar za socijalnu skrb. Dok je boravila u Zagrebu svjedokinja je od liječnice čula da njezina kćerka Mirela ne ide u školu dva tjedna. U jednom trenutku Mirela je otišla živjeti kod oca, u obitelj Jurić. Tamo je boravila mjesec dana, nakon čega je završila u domu za nezbrinutu djecu. Ovo se dogodilo kada je svjedokinjin bivši suprug otišao u Centar za socijalnu skrb i rekao da više ne može osigurati skrb nad njom, jer mu pravi previše problema. Nakon toga je svjedokinja preuzela skrb nad kćerkom, koja je danas zaposlena u Ministarstvu obrane RH, dobila je stan na Olajnici u Vukovaru, postala je majka. Svjedokinja sa kćerkom ima normalne odnose.

Sljedeća rasprava je zakazana za dan **19. lipnja 2013. godine u 9,00 sati.**

19. lipnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Nazočni: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači monitoring tima Centra za mir Osijek, novinarka Glasa Slavonije, otac ubijenog Aleksandra Labe, g. Mihajlo Laba

Prije početka rasprave **opt. Milan Đekić** predao je predsjedniku Vijeća „Prijavu sudu“ od 19. lipnja 2013. godine, u kojoj piše: „... uz priloženu dokumentaciju od 3. lipnja 2013. godine

sudskom vijeću na čelu sa sucem Barkićem prilažem dodatne elemente koji jasno ukazuju da se vodi protiv mene protuzakoniti postupak s pozadinom zločinačke urote i akta PU Vukovarske i državnog odvjetništva iz Vukovara te da je podmetnuta svjedokinja s lažnim iskazom spomenute urote...“⁴

Dokazni postupak je nastavljen reprodukcijom DVD snimke Programskog arhiva TV Beograd od 19. studenoga 1991. godine. Tijekom reprodukcije opt. Milan Đekić u više navrata je tražio da se zaustavi reprodukcija i ukazivao da se vidi njegov lik te je rekao da je to snimljeno na dvorištu Veleprometa. Na snimci se vidi da osoba, za koju opt. Milan Đekić kaže da je on, na glavi ima maskirnu beretku, maskirnu uniformu.

Branitelj opt. Milana Đekića tražio je da se u zapisnik unese: „Muški lik koji navodno predstavlja optuženika Milana Đekića i koji je na trenutke u nekoliko sekundi vidljiv u kadrovima ne nosi dugo vatreno oružje“.⁵

Zamjenik ŽDO iz Vukovara stavio je primjedbu, navodeći da je upitno je li na snimku pokazana osoba opt. Milan Đekić.

Stranke postupka iznijele su svoje dokazne prijedloge.

Vijeće je usvojilo dokazni prijedlog obrane da se reproducira s internetske stranice Youtube „govor na Ovčari Petra Janjića Tromblona“; pribavit će se od policije podaci o podnošenju prijave za počinjenje predmetnog ratnog zločina; dopunski će se saslušati svjedokinja Jasminka Jurić na okolnost prikaza likova na fotografiji (koju je danas u spis predao zamjenik ŽDO iz Vukovara, a koju je dobio od navedene svjedokinje); svjedok Nenad Rakočević će biti saslušan pod uvjetom da se nalazi na području RH, o čemu će obrana izvijestiti sud. Reproducirat će se izvorna snimka TV Beograd ako obrana osigura ovaj dokaz.

1. srpnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Ovo ročište nismo pratili. Izvještaj je napisan na temelju raspravnog zapisnika od 1. srpnja 2013. godine.

Dokazni postupak je nastavljen izvođenjem reprodukcije DVD snimke s internetskih stranica Youtube pod nazivom „Govor na Ovčari“ Petra Janjića Tromblona.

Svjedokinja Jasminka Jurić

Predsjednik Vijeća predočio je svjedokinji fotografiju u boji. Na fotografiji se vidi skupina odraslih ljudi i djece. U prvom planu se vidi uniformirana osoba koja u lijevoj ruci drži automatsko ili poluautomatsko oružje, moguće snajpersku pušku.

Svjedokinja je rekla da se u prvom redu na fotografiji vidi djevojčica u crvenom kaputu. Radi se o njezinoj kćerki Danijeli Jurić Bonacca. Lijevo od Danijele nalazi se djevojčica Nade Mijatović. Nada Mijatović drži kćerku desnom rukom. U lijevoj ruci Nade Mijatović nalazi se torba bijele boje. U drugom redu na fotografiji, u crvenoj jakni, desno od vojnika u prvom planu, nalazi se svjedokinja Jasminka Jurić. Tijelo vojnika zaklonilo je njezino dvoje djece s desne strane i jedno dijete koje svjedokinja drži lijevom rukom.

⁴ Zapisnik s glavne rasprave Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-5/2013 od 19. lipnja 2013., str. 1.

⁵ Zapisnik s glavne rasprave Županijskog suda u Osijeku, br. K-rz-5/2013 od 19. lipnja 2013., str. 3.

Svjedokinja je pokazanu fotografiju dostavila zamjeniku ŽDO iz Vukovara. To je učinila, jer joj se učinilo da je nakon njezina prvog davanja iskaza tijekom ove glavne rasprave ostalo sporno kretanje kolone iz skloništa prema mjestu gdje je ubijen Aleksandar Laba. Fotografija prikazuje mjesto u dijelu Vukovara koji se zove Olajnica. U trenutku kada je fotografija načinjena svjedokinja i ostali civili bili su udaljeni 150 m od skloništa.

Svjedokinja je napomenula da je glavna kolona znatno ranije krenula od grupe u kojoj su išli svjedokinja i njezina djeca, članovi obitelji Mijatović, sestra od svjedokinje i sestrina djeca.

Svjedokinja je sa djecom bila u skloništu tjedan dana prije kritičnog događaja. U sklonište je došla među prvima. Na dnu skloništa nalazila se prostorija površine 2x2 m, gdje su se smjestili svjedokinja, njezina djeca i njezini srodnici. Nakon dolaska pred sklonište srpski vojnici su tražili da svi napuste sklonište, da Hrvati krenu desno u smjeru bolnice, Srbi lijevo u smjeru glavne vukovarske tržnice. Nakon što su prve uniformirane osobe ušle u sklonište čuli su se komentari da su to rezervisti bivše JNA, ali Vukovarci.

Svjedokinja je rekla da je nakon izlaska iz skloništa uočila skupinu od 200-tinjak muškaraca koji su do tada bili u skloništu. Na fotografiji, u lijevom dijelu, vidi se više osoba koji na glavama imaju šljemove. S mjesta koje se vidi na fotografiji, svjedokinja i grupa civila sa kojima je bila, uputili su se na Drvenu pijacu. Svjedokinja, njezina djeca i srodnici su na Drvenoj pijaci ušli u autobuse, koji su ih odvezli na Velepromet, udaljen 2 – 3 km. Na Veleprometu su zatekli g. Cyrusa Vancea iz UN-a, Veselina Šljivančanina i predstavnike Crvenog križa. Nakon što su g. Vance, Šljivančanin i predstavnici Crvenog križa otišli, na Veleprometu su dovezeni muškarci iz skloništa. No, svjedokinja je na uočila da su muškarci bili „batinani“.

Na fotografiji se vidi Mijatović, držao je dijete u naručju. On se kretao iz skloništa bez zaustavljanja, bio je ranjen u but i hramao je. Jedna osoba ga je zaustavila kod ljekarne, htjela ga je izdvojiti iz skupine. No, dijete se grčevito držalo za oca i vrištalo, tako da je Mijatović ipak pušten i nastavio je put sa ostalima. Ta osoba mu je rekla: „Vidjet ćemo se gore“. Na Veleprometu, kada su žene ulazile u autobus, ta je osoba izdvojila Mijatovića i tada su se razdvojili.

Toga dana 7 autobusa sa ženama i djecom prispjelo je u sportsku dvoranu „Pinki“ u Sremskoj Mitrovici. Žene i djeca koje su zaostale na Veleprometu, ostale su tu i noćiti. Bilo je riječi da će biti vožene prema Nuštru, no to se nije dogodilo. Sljedeći dan u Sremsku Mitrovicu je dovezeno 17 autobusa žena i djece. Svjedokinja nije vidjela članove obitelji Laba u sportskoj dvorani u Sremskoj Mitrovici.

Svjedokinja je rekla da je odmah po uočavanju optuženika, a u vezi njezine kćerke, otišla odmah u PU u Vinkovce prijaviti slučaj. Nije imala povjerenja u službenike PP u Vukovaru, jer je „po mome uvjerenju nakon Erdutskog sporazuma u policiji ostao raditi dio osoba koje su pripadale svojevremeno četničkim postrojbama na ovom području“. U Vinkovcima je bila nekoliko puta. Dobila je informaciju da se u PP u Vukovaru javi Tomislavu Biluškiću, koji je radio na maloljetničkoj delikvenciji. Uvjerena je da u PU u Vinkovcima postoje sve zabilješke, i to od trenutka kada im se javila za pomoć vezano za probleme koje je imala njezina kćerka Željka.

Svjedokinja je rekla da je 2004. ili 2005. godine dobila dopis ŽDO iz Vukovara da se postupak protiv Milana Đekića izdvaja u odnosu na prijetnje koje je uputio njezinoj kćerki Željki. Dana 22. travnja 2004. godine Centar za socijalnu skrb iz Vukovara uputo je dopis policiji tražeći da izvijeste Centar što je poduzeto po njezinoj prijavi.

Svjedokinja ima jednu informaciju vezanu uz njezinu prijavu Milana Đekića zbog prijetnji upućenih njezinoj kćerki Željki, iz vremena Vinkovačkih jeseni. Nakon što je njezina kćerka završila redovno školovanje, zaposlila se u INI, prvo u Vinkovcima, potom u Đeletovcima.

Svjedokinja je te jeseni u Vinkovcima susrela Tomislava Biluškovića, koji ju je izvijestio da se Milan Đekić nalazi u zatvoru. Nekako u to vrijeme svjedokinja se razboljela, provela je neko vrijeme u bolnici, „jednostavno nisam više željela kopati po tome“.

Svjedokinja se ne sjeća godine, ali u travnju je dobila poziv na kućnu adresu. Došla je u PP u Vinkovce, gdje je rekla što zna o ubojstvu Aleksandra Labe. Razgovarala je sa službenikom prezimenom Župarić. On je sačinio zapisnik, koji je svjedokinja potpisala. U srpnju iste godine dva policajca su došla kod svjedokinje. Donijeli su album fotografija, predočili ih kako bi eventualno mogla prepoznati osobu koja je ubila Aleksandra Labu.

Branitelj je predao u spis izvornike i kopije dopisa PU vukovarsko-srijemske, Službe kriminalističke policije od 20. lipnja 2013. godine; dopis PP Vukovar od 18. lipnja 2013. godine.

Svjedokinja je pokazala original poziva PP iz Vukovara br. 511-II-07/3-29-37/03 od 27. lipnja 2003. godine, kojim se poziva da pristupi u svojstvu svjedoka radi davanja obavijesti o kaznenom djelu iz čl. 215.a KZ-a (nasilničko ponašanje u obitelji), te da se pozivu odazove 30. lipnja 2003. godine. Svjedokinja je rekla: „Ovaj je jedan u nizu poziva koji sam dobila od policijskog službenika Biluškovića, a vezan je za prijavu protiv opt. Milana Đekića, a odnosi se na prijetnje i ugrozu moje kćeri Željke“.

Zamjenik ŽDO iz Vukovara pojasnio je da je svjedokinja obavila obavijesni razgovor sa policijskim službenikom dana 15. travnja 2003. godine. Iako raspolaže tim dokumentom, zbog toga što to ne može biti dokaz u kaznenom postupku, nije ga isticao. Kaznena prijava koja je podnesena 1. srpnja 2003. godine, koja je proslijeđena Županijskom sudu u Vukovaru, odnosi se na „sada nepoznatog počinitelja kaznenog djela iz čl. 120. st.1. OKZ RH“.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **4. rujna 2013. godine u 9,00 sati**.

4. rujna 2013. godine – glavna rasprava počela je iz početka⁶

Nazočni: Veselinka Kastratović i Miren Špek, promatrači monitoring tima Centra za mir Osijek, otac ubijenog Aleksandra Labe, g. Mihajlo Laba

Predsjednik Vijeća otvorio je zasjedanje, objavio predmet rasprave i sastav vijeća, sukladno odredbi čl. 303. ZKP-a.⁷ Primjedbi na sastav vijeća nije bilo. Predsjednik vijeća ukratko je iznio tijek prijašnjih rasprava.

U nastavku **dokaznog postupka** pročitan je Izvadak iz matične knjige umrlih na ime Aleksandra Labe.

Branitelj opt. Milana Đekića, odvjetnik Tomislav Filaković, rekao je da do održavanja današnjeg ročišta za glavnu raspravu nije uspio pribaviti originalni snimak RTV Srbije (prije RTV Beograd) o kretanju kolone civila kritičnog dana tijekom evakuacije. Prema informacijama koje branitelj ima, snimku, koja traje 5 sati, pribavit će u slijedećih mjesec dana. Elektronskom poštom je stupio u kontakt sa svjedokom Nenadom Rakočevićem. Svjedok je spreman dati iskaz, ali s obzirom da je bio pripadnik HV-a, a srpske je nacionalnosti, živi u inozemstvu, predložio je iskaz dati video linkom. Branitelj je izvijestio

⁶ Zadnje ročište za glavnu raspravu pred neizmijenjenim vijećem održano je dana 1. srpnja 2013.

⁷ Zakon o kaznenom postupku NN 62/03.

Vijeće da je od Ministarstva odbrane Republike Srbije zatražio kopiju zapovijedi – naredbe jedinici bivše JNA koja je izvršila evakuaciju civila dana 19. studenoga 1991. godine u Vukovaru. Od PU vukovarsko-srijemske zatražio je podatak o službenoj bilješci sačinjenoj u PU tijekom razgovora sa svjedokinjom Željkom Jurić Mitrović. Zatražio je da se današnje ročište odgodi na mjesec dana kako bi pribavio sve navedene dokumente. U spis je predao podnesak u kome je sadržan dopis upućen Ministarstvu odbrane Republike Srbije od 26. lipnja 2013. godine; dopis upućen PU vukovarsko-srijemskoj o obavijesnom razgovoru sa Željkom Jurić Mitrović, dopis od 20. kolovoza 2013. godine, te sadržaj komunikacije elektronskom poštom sa svjedokom Nenadom Rakočevićem i svjedokovu e-mail adresu.

Zamjenik ŽDO iz Vukovara Miroslav Šarić, iako ga je predsjednik Vijeća upozorio da se iznošenje branitelja može tretirati kao najava za izvođenjem novih dokaza, protivio se izvođenju predloženog. Rekao je da se iz do sada reproduciranog video materijala vidi da su evakuaciju civila u Vukovaru kritičnog dana pratili, pored pripadnika bivše JNA, i pripadnici paravojsnih formacija. Stoga se pribavljanjem zapovijedi – naredbe Stožera bivše JNA neće postići ništa, jer se u kritično vrijeme ona nije provodila u djelo. Branitelj do sada nije izvršio uvid u državno odvjetnički spis u kome postoji službena zabilješka o obavljenom obavijesnom razgovoru sa svjedokinjom Željkom Jurić Mitrović. Državno odvjetništvo je imalo uvid u takve dokumente, no, pri podizanju optužnice i predlaganju dokaza odlučuje što će predložiti kao dokaze. Službena zabilješka nema snagu dokaza. Zamjenik ŽDO iz Vukovara ostao je kod svoga ranijeg prijedloga da se izvrši rekonstrukcija na licu mjesta, u nazočnosti svjedokinje Jasmine Jurić, kako bi se utvrdilo kretanje civila kritičnog dana.

Branitelj opt. Milana Đekića, odvjetnik Tomislav Filaković, suglasio se s prijedlogom zamjenika ŽDO iz Vukovara Miroslava Šarića da se provede rekonstrukcija na licu mjesta. Predložio je da se na rekonstrukciju pozovu svi do sada saslušani svjedoci.

Zamjenik ŽDO iz Vukovara Miroslav Šarić suglasio se s prijedlogom branitelja.

Vijeće je donijelo Rješenje, kojim je usvojen dokazni prijedlog stranaka da se tijekom dokaznog postupka provede rekonstrukcija na licu mjesta uz sudjelovanje svih do sada saslušanih svjedoka i vještaka traseološke struke dipl. ing. Damira Tomašeka.

Rekonstrukcija je zakazana za dan 20. rujna 2013. godine u 10,00 sati u Vukovaru. Nakon toga bit će zakazano novo ročište za glavnu raspravu.

Opt. Milan Đekić predao je predsjedniku Vijeća prijavu od 9. kolovoza 2013. godine, za koju je tražio da se pročita na raspravi „pred predstavnicima javnosti“. Predsjednik Vijeća udovoljio je ovom zahtjevu i pročitao prijavu.